

panelið

Hin kristna vónin

Orðið vón er sjálvandi ikki nakað kristiligt orð burturav. Sum onnur orð, soleiðis hefur eisini tað eitt ávíst innihald, alt eftir hvussu vit brúka tað. Men tað er eisini eitt kristiligt orð, tí tað kann eisini hava eitt kristiligt innihald. Men fyrri at gera tað lættari at skilja, hvat hetta orðið veruliga merkir, er tað helst best at byrja við einum dømi. Ein mamma lovar dóttir síni eina dukku til jóla. Hetta lyfti skapar vón og gleði hjá gentuni. Hon hefur lagt til merkis, at mamman

plagar at halda tey lyfti, hon gevur, og tí er gentan viss í at fáa dukkuna. Sjálvandi kunnu umstøðurnar gerast so háttadar, at tað ikki verður møgult hjá mammuni at standa við lyftið, men gentan er kortini so sikkur í at fáa dukkuna, at hon beinan vegin fer í holt við at seyma klæði til hana. Hon livur og virkar longu sum um hon hevði fingið dukkuna.

Hetta dømi visir okkum, hvat orðið vón veruliga merkir. Vónin hefur eitt ávíst innihald (í hes-

um føri dukkuna), sum samstundis er tann »lutur«, sum vónaður verður. Men hesin lutur er ikki enn veruleiki (gentan hefur ikki fingið dukkuna enn), hann hoyrir enn framtíðini til. Men innihaldið í vónini ávirkar kortini dagliga lívið, sjálvandi tað ikki enn er veruleiki (gentan gleðir seg og er longu í ferð við at seyma dukklæði). Av hesum sæst, at tað eru trý ting, sum eru av avgerandi týdningi fyri vónina. Í fyrsta lagi er tað neyðugt við einum lyfti,

sum hefur eitt ávíst innihald. Í øðrum lagi er tað avgerandi, hvussu álitandi tann persónurin er, sum givið hefur lyftið. Og í triðja lagi ávirkar lyftið og innihaldið í lyftinum nútíðina, sjálvandi tað ikki hoyrir nútíðini til, men fyrst einaferð í framtíðini skal gerast veruleiki.

Sum sagt, so er tað innihaldið í vónini, sum avger, hvat orðið veruliga merkir. Í kristnari merking hefur orðið eitt kristiligt innihald. Men eisini her snýr tað seg um eitt

lyfti við einum ávíst innihaldi, og eisini her ræður tað um, hvussu álitandi tann persónurin er, sum givið hefur lyftið. Og sjálvandi ávirkar lyftið lívið hjá teimum, sum fingið hava álit á hetta lyfti og á hann, sum givið tað hefur.

Gjøgnum hin kristna boðskapin verður menniskjum lovað syndanna fyrigeving. Hetta merkir, at tey verða friggjard frá fortið teirra og fáa lyfti um eina nýggja framtíð, hvørs innihald er uppreisn frá deyðum og lutur í Guds ríki. Hetta ríki, sum evangelið lovar menniskjum lut í, lýsir Nýggja Testamenti sum eitt ríki, hvar friður og rættvisi ráða, og hvar eingin pinsla og deyði er meira. Men tá ið deyðin er ein veruleiki í hesum heimi, sum einki menniskja sleppur undan, so sigur tað seg sjálvandi, at uppreisn frá deyðum er ein ófrávikilig treyt fyri, at menniskju kunnu fáa lut í hesum ríki. Treytin fyri uppreisn okkara er tí uppreisn Jesu Krists. Av tí at hann longu er risin upp sum frumgróðurin av teimum, ið sovnað eru burtur, og sostatt hefur sigrað á deyðanum, tí kann hann eisini vekja okkum upp aftur til eitt nýtt liv.

Tann, sum givið hefur hetta lyftið, er eingin annar enn hin livandi Gud sjálvur. Sjálvandi má hvør einstakur taka støðu til, um hann torir at hava álit á Gudi. Men hjá honum, sum gjøgnum hin bibilska vitnisburðin hefur møtt Gudi, hjá honum er eingin ivi. Hann veit, at hann her stendur framman fyri honum, hvørs orð og lyfti eru at lita á, hann veit, at hetta er hann, sum ongantið hefur svikið eitt lyfti, sum hann hefur givið. Lyfti frá menniskjum eru svikalig og ikki altíð at lita á, men Guds lyfti svitast ikki.

Innihaldið í tí kristnu vónini er sum sagt uppreisn frá deyðum og ævigt liv í Guds ríki. Og tá ið ein og hvør vón ávirkar lívið hjá teimum, sum fingið hana hava, so stingur spurningurin seg upp, hvørja ávirkan hin kristna vónin tá hefur á dagliga liv teirra, sum hana hava fingið. Tað kemst neyvanuttanum, at menn ikki eru samdir um svarið á henda spurning. Men teir allar flestu eru sjálvandi samdir um, at hin kristna vónin sum einhvør onnur vón ávirkar lívið hjá teimum, sum vilja liva liv teirra í hesi vón. Óseman snýr seg mest um, hvørjar ávisar (eisini til dømis pol-

Í dag:

Hans J. Joensen

itiskar) avleiðingar hendan vónin skal hava.

Tá ið samanum kemur man tað vera beinast at siga, at her má hvør einstakur persónliga taka støðu. Vit skulu ikki lata nakran taka tað frælsið frá okkum, sum Gud sjálvur hefur givið okkum, og sum bert er avmarkað av vilja hansara. Hvørja ávirkan tann kristna vónin tí hefur á liv okkara, er ein persónligur spurningur. Men tað, sum vit hava sum stavnahald fyri lívi okkara, er sjálvandi innihaldið í hesi vón. Og innihaldið í hesi vón er sum nevnt Guds ríki, hvar rættvisi, friður og gleði ráða. Tí má tað sigast at vera náttúrligt, at vit longu her royna at skipa og liva liv okkara soleiðis, at tað so væl sum gjørligt undir hesum umstøðum kemur at líkjast tí livinum, sum vit einaferð skulu liva í Guds ríki. Liv okkara sum kristin skal livast eftir Guds vilja, men Gud vil tá ríki sitt. Tí má tað vera ein sjálvsegð uppgáva hjá einum kristnum menniskja at vera við til at skapa viðurskipti her, sum minna sum mest um viðurskiptini í Guds ríki. Sjálvandi mega vit ikki gloyma, at vit ikki eru før fyri at ná á mál. Guds ríki gerst veruleiki tann dag, Gud sjálvur vil tað. Men av tí at vit hava lyfti hansara um, at einaferð skal hetta ríki vera seinasti og einasti veruleiki okkara, tí skulu vit longu her í tann mun, tað er møgult, fara undir at liva hetta nýggja lívið, sum Gud longu hefur lovað okkum fullan lut í, tá ið ríki hansara er vorðið veruleiki okkara.

Hans J. Joensen

ÚTSØLA

Mánadagin 7. nov.

Nógv niðursettir prísir

Cowboybuksur og cowboyjakkar

Harrajakkar og damujakkar

Damukjólar, floyalsulpur, troyggjur

o.m.a.

HERLUF B. THOMSEN

tlf. 71050 - Tvøroyri